

ind til Kursus af den Varighed, men saa følger han til: Dertil svarer jeg, at der er heller ikke Tale om Landbrugspraktikerne. Det, der er Tale om, er Uddannelse af Lærerkræfter for de Landbrugspraktikere, vi har ude i Provinsen. „Landbrugspraktikere“, fortsætter han, „skal efter min Opfattelse ikke til Landbohøjskolen, men ønsker de at gaa derind, skal Adgangen selvfølgelig staa dem aaben.“ Og saa siger han: „Det er kun ganske faa, det bliver neppe mere end et Par Procent af de studerende, som gaar direkte tilbage til Praksis. De fleste gaar ud som Lærere eller Konsulenter i kortere eller længere Tid, før de gaar ud i Praksis.“ Jeg skal dertil bemærke, at der foreligger en Opgørelse fra 1911 over, hvor mange Landbrugskandidater der var gaaet tilbage til Praksis. Fra Landbohøjskolens Oprettelse og indtil 1911 var der gaaet 43 pCt. tilbage til Praksis. For Tidsrummet 1906—11 var det tilsvarende Tal kun 23, men der er ingen Tvivl om, at det vil stige, fordi — deri har den ærede Folketingsmand Ret — en Del af dem først søger Virksomhed ved Landbrugsteori, før de vender tilbage til Praksis, men at der kun skulde gaa et Par Procent af vore studerende Landbrugskandidater direkte tilbage til Praksis, turde mildest talt være en hasarderet Paastand. Hvad det angaar, at Praktikerne efter den ærede Folketingsmands Opfattelse slet ikke bør søge Landbohøjskolen, forekommer dette mig at være en overordentlig interessant Udtalelse. Det vil sige, at efter den ærede Folketingsmands Opfattelse har disse ingenting at gøre paa Landbohøjskolen. Den kan betragte deres Uddannelse som sig uvedkommende. Saa føjes der til, at hvis de vil have teoretisk Undervisning, kan Landbrugsskolerne meget vel magte denne, og hvis den nuværende Ordning paa Landbrugsskolerne ikke er tilstrækkelig, vil de være meget parate til at udvide den, naar de faar de dertil fornødne Midler. Saaledes er netop Forholdet. Naar blot Staten vil udrede de fornødne Midler til, at Landbrugsskolerne kan tage denne Undervisning op, som Landbohøjskolen hidtil har præsteret, saa er alt saare godt. Men dette vil altsaa sige, at Landbohøjskolens kostbare, tidsvarende Undervisningsapparat skal ligge delvis ubenyttet hen. Det forekommer mig, at man maa være taknemmelig over, at denne tydeligt tilkendegivne Hensigt med det her foreliggende Forslag er kommet

saa bestemt og klart til Orde under Forhandlingerne i det andet Ting, som Tilfældet er. Thi den ærede Ordfører, den ærede Folketingsmand for Sønderingekredsen (Rasmus Hansen), røbede den tilsvarende Opfattelse, at Landbrugspraktikerne i Virkeligheden ikke havde noget at gøre paa Landbohøjskolen. Naar den ærede Folketingsmand for Fredensborg har udtalt dette, maa han vide det saa godt som nogen, thi skønt han er Landbrugspraktiker, har han i denne Sag stillet sig ved Siden af det teoretiske Landbrugs Mænd i Kravet om, at Undervisningen paa Landbohøjskolen ene og alene skal tilrettelægges med deres Tarv for Øje. Jeg antager, at den saaledes fremkomne tydelige Tilkendegivelse af, at Meningen er, at Landbrugspraktikerne i Realiteten skal stænges ude fra Adgangen til Landbohøjskolens Undervisning, maa aabne Blikket hos Rigsdagen for, hvad dette Forslag paa Finansloven tilsigter, og ægge til Modstand mod at faa Sagen afgjort under denne Form. Forholdet er det, at de, der har ført Ordet i denne Sag, de 9, som det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) omtalte, staaer overfor de 3, eller rettere sagt: de 10, der staaer overfor de 2, er Landbrugsteoretikerne, alle dem, der repræsenterer Landbrugsteorien, altsaa dem, der i det væsentlige skal undervise, men Repræsentanterne for Landbrugspraktikerne, de, der skal undervises, burde dog ogsaa have Lov til at tale med i denne Sag. De udgør dog et ikke ubetydende Led af hele Systemet, og det er ud fra de Betragtninger, at den ærede Folketingsmand for Horsens Landkreds og jeg har bedt om, at der ved denne Ordning maatte blive taget behørigt Hensyn til det praktiske Landbrugs Krav. Det erkendes fra alle Sider at være uheldigt, naar der gaar Politik i et rent sagligt Spørgsmaal under den Form, at Spørgsmaalet bliver at afgøre efter politiske Delingslinier og ikke efter Sagens egen indre, saglige Beskaffenhed. Men mindst lige saa skæbnsvangert for en Sags rette Behandling turde det være, naar der gaar Fanatisme i den under den Form, at en bestemt forudfattet Mening skaber Utilgængelighed for anderledes tænkes Argumentation, og i denne Sag har dette været Tilfældet under den Form, at en Majoritet indenfor Undervisningskommissionen med Tilslutning navnlig af den ærede Folketingsmand for Fredensborg-Kredsen har haft en forudfattet Mening i Sagen,